

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. К. Крупської
Інв. №

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р. Субота, 8 вересня 1984 року № 108 (3459). Ціна 2 коп.

Щедрій осені—працю завзяту!

Підказує почуття обов'язку

Маловишківське міжгосподарське підприємство по відгодівлі великої рогатої худоби — одне з восьми господарств, відзначених по нашій області за підсумками Всесоюзного соціалістичного змагання за успішне проведення зимівлі худоби, збільшення виробництва і продажу державі продуктів тваринництва в зимовий період 1983—1984 року. Воно нагороджене Почесною грамотою ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ.

присмство: я — оператором, Віктор — механізатором-оператором по відгодівлі великої рогатої худоби. На роботі нас прийняли тепло, по-батьківському підказували, радили. У зимовий період взяли зобов'язання — добитись 810 грамів добового приросту від кожної тварини. З чого починала? Перш за все уважно прислухалась до порад зоотехнічних працівників, дотримувалась технології відгодівлі, ніяку роботу не залишала на після і старалась зробити все якнайкраще: підготувати кормосуміш і

ТВАРИННИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ

Я народилася і виросла в селі. З дитинства звикла до нелегкої сільської праці (мама працювала у рілльничій панці і зранку до вечора пропадала на колгоспному полі, тому на моїх і сестриних плечах був догляд за городом, а брат порався по господарству). Спочатку було важко. А потім відчула, що щоденні домашні і господарські турботи стали не тільки обов'язком, а потребою. Той, хто зріс у праці, думаю, зрозуміє мене, бо й у народі кажуть, що працювати людина зайвої хвилини не втрапить. Так склалися сімейні обставини, що після восьмого класу я пішла працювати. Сама ще й зросту невеличкого і коли прийшла на молочнотоварну ферму, там тільки посміялися — ну куди тобі, отакій малечі, доглядати корів, вони ж і слухатись тебе не будуть. Довелося доводити протилежне не словами, а ділом. Хоч і не білоручкою росла, однак перші дні було дуже важко. Та зате всі повірили, що прийшла сюди не на день-два. Доїння у нас було механізоване, однак із своїх двадцяти п'яти корів я тільки до чотирьох підключала доїльні апарати, решту ж видоювала вручну. Чому? Та тому, що побачила — тварини не віддають усього молока. Думаю, тільки тоді буде у нас, тваринників, вагома віддача, якщо ставитимось до роботи сумлінно і з повною серйозністю. І ще. Для того, щоб працювати біля худоби, треба її любити. Працюю у міжгосподарському підприємстві другого року (минулої весни з Одеської області приїхали ми з чоловіком у Малу Виску). Чесно скажу — не жалкуємо, що приїхали. Обоє відразу влаштувались на роботу на це під-

прислідкувати за кожною твариною (у мене їх зараз 200). Дрібязки у такій роботі бути не може. Цього мене навчили старші товариші. Тому і успіхи їхні не випадкові. По 1063 грами добового приросту живої ваги бичків одержала передова тваринниця В. Ф. Сичова, що дало додатково 20 тонн м'яса, по 929 і 917 відповідно Г. В. Обженська та Т. М. Цимбалюк. Я теж одержала 952-грамові прирости. Ці високі показники — заслуга не тільки наша, тваринницько-операторів, це результат добросовісної роботи механізаторів, теоретиків господарства агропромислового комплексу. І як результат — у зимовий період одержано по 882 грами середньодобового приросту, внаслідок чого здане державі на 44 тонни яловичини більше проти зобов'язання. Із 5300 зданих голів 4862, тобто 92 проценти — тварини вищої вгодованості. Висока нагорода кличе нас до нових високів рубіжів у праці. Нині діяльно готуємось до наступної зимівлі худоби. Приємно, коли твоє роботу помічають, шанують. Тоді хочеться трудитися ще краще. Отже, це сьогодні найважливіший обов'язок — мій і твій, сучаснику, бо тільки працюючи ми можемо віддати Батьківщині за те, що відкрила перед нами широкі можливості: дала змогу одержати освіту, вибрати роботу до душі, за те, що ми живемо під мирним небом. Мені хочеться йти на роботу, і я від цього щаслива.

С. ПЛАЧКОВА, оператор міжгосподарського підприємства по відгодівлі великої рогатої худоби. М. Мала Виска.

На вибірковому збиранні кукурудзи ударно трудяться молоді механізатори Сергій МОЙСЄВ та Сергій ТАРАХЕНКО (на знімку) з колгоспу імені Куйбишева Устинівського району. Фото М. САВЕНКА.

УРОЖАЙ-85 Засівається нива комсомольська

Повним ходом іде сівба озимих у Голованівському районі. Чималій клас засіває молодь. У соціалістичному змаганні поки що попереду комсомольсько-молодіжний екіпаж із кол-

госпу «Дружба» у складі тракториста ДТ-75 комсомольця Віктора Лисого і сівальників члена ВЛКСМ Вячеслава Бомби і Валентина Корнійчука. При нормі 28 гектарів вони щодоби загортають у ґрунт насіння на сорока. А всього на рахунок молодих 360 засіяних гектарів. В. ОСАДЧУК, завідувач відділом комсомольських організацій райкому комсомолу. Голованівський район.

Збирають дари полів

Із 3 вересня на полях області працює семитисячний загін учнівської та студентської молоді. Юнаки і дівчата збирають фрукти і овочі, працюють на переробці сільськогосподарської сировини. Використання передових методів організації праці, підвищення ефективності роботи студентських загонів механізаторів, збирально-транспортних комплексів, які працюють за схемою «поле — виробництво по переробці продукції — магазин» — дозволять найповніше забезпечити населення дарами полів і садів.

Всі сільськогосподарські заводи Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна зарахували до свого складу почесними бійцями комсомольців, підпільників, які загинули у роки Великої Вітчизняної війни, космонавтів — героїв нашого сьогодення. Майбутні вчителі вирішили заробити під час осіннього трудового семестру кошти, перерахувати до Фонду миру. С. ЛУШНИКОВ, комісар обласного штабу студентських будівельних загонів.

КОЖНА ТРЕТЯ ТОННА КОРМІВ—КОМСОМОЛЬСЬКА!

Дорога погожа днина

Ми на кукурудзних ланах першого відділку колгоспу «Дружба» Долинського району. Ранкова колоча роса ще не спала, виграє самовітання на широкіх стрічках листя кукурудзи. Немов перед справжнім поєдинком, застиг комбайн КСК-2,6, що через хвильну дві вріжеться по жатці в соковиті стебла. — Ну, хлопці, пора! — закликає секретар партійної організації відділку В. О. Коваль до членів комсомольсько-молодіжного колективу збирально-транспортного екіпажу. — Наповнився степ гуркотом машин, напалася вранішня прохолода солодкуватим запахом соку кукурудзи. Ідуть зелені жива, йдуть корми для тваринництва. Кілька хвилин розмовляємо з трактористом Олександром Ривакіним, молодим комуністом, членом бюро райкому комсомолу. — На цьогорічних зеленіх живих у колгоспі, — говорить трудівник, — працює два збирально-транспортні заводи. Урожай хороший. Буде півторарічний запас кормів! До складу нашого кормодобувного загону входять комбайнер Микола Салтан, тракторист Валерій Жданов і я. Вже скосяли кукурудзу на площі 170 гектарів. — Наше основне завдання, — продовжує розмову комбайнер Микола Салтан, — це швидко і без втрат заго-

тувати корми для громадської худоби. Побували й біля силосних споруд господарства, в яких уже закладено 5373 тонн корму. Тепер іде силосування суміші кукурудзи й гіч-

ки буряків. Її планують заготовити 18 тисяч тонн. Тут же зустріли й голову колгоспу І. К. Косенка. — А як справи з заготовкою інших видів кормів у господарстві? — запитуємо.

Високими темпами йде заготівля кормажу у колгоспі імені 40 річчя Жовтня: на сьогодні припасено 300 тонн цінного корму. Серед тих, хто відзначається найбільшою активністю у роботі, і водій комсомолець Сергій ДЕМКО від цюдан перевиконус норми. Фото І. КОРЗУНА.

Бобринецький район.

— В кормовому балансі литому вагу має соломка. Збирали її з поля слідом за обмолотом зернових. Заскритовано 4500 тонн, а план 2800. Продовжується заготівля сіна, якого нині вже маємо 700 тонн. Щодня закладаємо близько ста тонн кормажу для відгодівлі свиней. Та найбільша увага — соковитим кормам, зокрема силосу. До 100 тонн подрібненої качанистої і стільки ж бурякової гічки надходять кожної трудової зміни до кормосховища.

Про багатьох передових людей, зайнятих в цій важливій сільськогосподарській кампанії, — про Михайла Самсонова, Віктора Чижова, Станіслава Цвигуна, про батька та сина Лук'янівців розповідали з гордістю в господарстві.

Андрій Гаврилович і Олександр працюють на тракторах Т-150. Свого часу батько прищепив снові любов до своєї професії, а коли Олександр самостійно сім за кермо трактора, то зразу ж викликав на змагання батька. Питання, хто переможе — досвід чи молодечий запал, розв'язувати не доводиться. Трудяться вони на рівних, ударно.

...Ножі різального апарату м'яко зрізають стебла, палити сонцем і вологою землі... Наповнюються візки... Стікаються трактори до силосних споруд... Тривають зелені жива.

Н. ЗВЕКОВА, спецкор «Молодого комуніста». Колгосп «Дружба», Долинський район.

Нинішнього року — потік листів із Толбукінського округу на Кіровоградчину значно зріс. Механізатори із Лозанців, Жигларців, Стефанозого, Сенокосого та інших сіл братньої Добруджі пишуть побратимам у Новоукраїнку, Ульяновку, Вільшанку, Тишківку, Надлак, Липнянку... Болгарські друзі сповіщають про успіхи на хлібному полі, про те, як виконують соціалістичні зобов'язання, як навчаються і відпочивають, запитують про хід косових ранніх зернових, заготовляють кормів для громадської худоби. Через кілька тижнів дехто з авторів цих листів зустріне на чотирнадцятому засіданні міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград — Толбукін», яке відбудеться в Болгарії.

ЗУСТРІЧІ трудівників Кіровоградщини й Толбукінського округу Народної Республіки Болгарії стали традиційними. Вже більше двадцяти років існують тісні контакти між промисловими та хліборобськими колективами нашої області й Добруджі. Десятки комсомольських організацій підприємств, колгоспів і радгоспів, навчальних закладів Кіровоградщини постійно підтримують зв'яз-

ки з первинними організаціями Дмитрівської Комуністичної Спільноти Молоді Толбукінського округу НРБ.

Міжнародний клуб молодих механізаторів «Кіровоград — Толбукін» було засновано 1969 року

за спільним рішенням бюро Кіровоградського обкому ЛКСМ України та бюро Толбукінського округу ЛКСМ. Клуб офіційно оформив змагання, яке існувало й раніше. Затверджено раду клубу. До неї входить по п'ять чоловік з кожного боку — кращі молоді механізатори, спеціалісти, науковці, комсомольські активісти. Значну допомогу клубові надає знатний хлібороб країни, бригадир тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району, двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гітлов, який ось уже 15 років є почесним головою клубу.

Клуб став справжньою академією молодих хліборобів. Він має свою емблему, свій статут, склавши певні форми роботи. Клуб

активізує молодих механізаторів Кіровоградщини й Толбукінського округу в боротьбі за підвищення врожайності зернових і технічних культур, зміцнює братні зв'язки між радянською і болгарською молоддю.

Щороку почергово то з Кіровограді, то в Толбукіні проходять засідання клубу. Мені пощастило бути на більшості тих, що відбулися в Кіровограді, (починаючи з третього). Проходили вони в атмосфері дружби, засвідчували єдність устремління кіровоградських і толбукінських механізаторів примножити добріми ділами хліборобську славу, а відтак — запозичити передовий досвід побратимів, познайомити їх зі своїми трудовими здобутками. Слова «дружба», «другар» найчастіше звучали під час зустрічей на польових таборах колгоспів і радгоспів, на підприємствах. Вони стали паролем міжнародного клубу, його невід'ємною частиною. Ці слова промовляли люди різного віку й різних професій — хлібо-

роби і шахтарі, машинобудівники й металурги, студенти і школярі. Промовляли тепло, щиро.

ОЗНАЙОМИВШИСЬ на засіданнях, під час відвідань господарств, кіровоградські й толбукінські механізатори підтри-

масники, члени учнівських бригад.

— Це дуже добре, що створено таку секцію, — висловила думку своїх ровесників на тринадцятому засіданні учениця Червонокам'янської середньої школи Олександрійського

підрозділом колгоспу імені Леніна. За нею закріплено 275 гектарів землі; на сорока з них проводиться дослідницька робота. За 25 років бригада дала утітку в грудове життя 1865 школярам. Минувало року юні новопразькі виростили 43-центнерні врожаї озимої пшениці, 24-центнерні — гороху, до-рошували 600 колгоспних телят.

Болгарські друзі побували в гостях у новопразькі, ознайомилися з роботою виробничих учнівських бригад Комишуватської середньої школи Новоукраїнського та Богданівської середньої школи Знаменського району, планують створити аналогічні бригади в себе.

Нині членами клубу є понад 50 колективів тракторних бригад Кіровоградщини, 30 — Толбукінського округу, понад 5000 молодих механізаторів. Клуб проводить значну роботу по зміцненню братніх зв'язків між радянською і болгарською молоддю, сприяє активному впровадженню в практику досвіду кращих хліборобських колективів, стає бойовим організатором соціалістичного змагання.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

ХЛІБОРОБСЬКА

АКАДЕМІЯ

ДО 40-РІЧЧЯ
СОЦІАЛІСТИЧНОЇ
РЕВОЛЮЦІЇ В БОЛГАРІЇ

мують зв'язки, листуються впродовж багатьох років, допомагають один одному порадами.

З року в рік розширюється коло питань, які порушуються на засіданнях клубу. Спочатку, скажімо, в основному розглядали питання про роль комсомольських організацій у спрямуванні зусиль молоді на виконання планів. Тепер порушуються також питання про виховання сільської молоді, оволодіння молодими хліборобами майстерністю, їхню участь у технічній творчості. Нещодавно в клубі створено нову секцію «Юні господарі землі», до якої залучаються старшо-

району Т. Журило. — А вже нам, молодим, завтра приймати трудову естафету. А сьогодні нам цікаво знати, які проблеми хвилюють дорослих.

На минулорічному засіданні поряд з іншими розглядалось питання участі учнів у проведенні сільськогосподарських робіт. Болгарських друзів зацікавила розповідь Т. Журило про очолюваний нею загін старшокласників «Факел», і особливо — про досвід роботи виробничої учнівської бригади Ново-празької середньої школи Олександрійського району. Ця бригада стала справжнім виробничим

ОГЛЯД АНКЕТ «МК»

ХОЧЕМО ЩИРОЇ, ВІДВЕРТОЇ РОЗМОВИ

Місяць тому наша газета опублікувала «Анкету читача «МК». Звідтоді до редакції надійшло чимало відповідей, про що й хочеться поведати зараз мову. Звичайно, не всі відповіді, зауваження, пропозиції наших читачів потрапляють на сторінки газети, але жодна анкета не буде обійдена — в цьому насамперед зацікавлені журналісти газети, адже «Молодий комунар» робиться для комсомольців, молоді, усіх, хто передплачує нашу газету.

Кілька спільних думок з анкет. Читачі відзначають насамперед добре поліграфічне оформлення газети. Ми не випадково запитали про це, адже кожен друкований орган мусить мати своє неповторне обличчя, та й треба орієнтуватися на зрослі естетичні смаки наших читачів. Редакція й надалі наполегливо працюватиме над зовнішнім виглядом газети.

Одностайні читачі і в відповідях на запитання «Чи задовольняє тебе тематична сторінка «Клуб молоді сім'ї»? Одні читачі стверджують коротко, інші сміливо констатують: «Думаю, що «КМС» — одна з найкращих наших тематичних сторінок», ще інші пояснюють чому: «Тут часто можна прочитати про самого себе, свої вчинки, а отже й глянути на себе збоку і зробити певні висновки» (Віра Т. Онуфріївський район). «Задовольняє, тому, що сторінка часто дає поради, вчить, а нам усім доводиться будувати свою сім'ю» (м. Кіровоград, без підпису). Не дивно, що на друге запитання анкети «Які публікації тобі запам'яталися?» читачі часто відповідають: тематична сторінка «Клуб молоді сім'ї».

Серед кращих тематичних сторінок і рубрик читачі ще називають «Вітрила» (сторінка для старшокласників), «Світогляд», (сторінка ідейно-політичного виховання молоді), «Граїл моралі», «Диск-зал», «Автограф для читачів «МК», «Конкурс «Еру-

дит» та деякі інші.

Але з особливою увагою журналісти газети вичитувалися у відповіді на четверте, п'яте і шосте запитання. А саме: чи знають ми багато про життя в сільській місцевості, чи знають ми багато про життя в сільській місцевості, чи знають ми багато про життя в сільській місцевості.

Ось що пише наш постійний читач із Кіровограда Іван Чорноіван (до речі, він уже третій рік бере активну участь в анкетуванні): «Газету став передплачувати чотири роки тому. Вона приваблює мене насамперед цікавими вікторинами і конкурсами. В газеті завжди шукаю публікації на історико-революційні теми, про науково-технічну творчість. Хочеться, щоб більше газети друкувала матеріалів про учасників Великої Вітчизняної війни, особливо тепер, напередодні 40-річчя Великої Перемоги, про революціонерів-земляків, взагалі про видатних людей нашої області. Рідко в газеті з'являються публікації про мужність, відвагу комсомольців, які виявляють ці якості на полях боїв чи воді, не шкодуючи себе. Такі факти не треба пропускати поза увагу. Рубрику можна назвати просто — «Мужність».

Про те, що читачі завжди чекають публікацій на теми моралі, пише нам учениця технічного училища № 6 з Новоукраїнки Олена Кривошея. Школярку з села Мирного Волинського району Галину Вікторівну цікавить життя ровесників за кордоном. Читач з Олександрійського району (не назвав свого прізвища) стурбований, що в газеті мало друкується художніх творів.

«Суботні номери треба робити веселішими і цікавішими», — радять перукар із Кіровограда Ольга Кушнір, восьмикласниця з Олександрії О. Підпригорова та інші. О. Кушнір ще підказує: рубрику «Молодий господар» на замітку із суботньої сторінки треба розширити, тут можна давати уроки вишивання чи в'язання. Знаю точно,

що ця рубрика стане популярнішою. Я, наприклад, якщо побачу в газеті чи журналі щось із домоведення, то вирізаю і складаю у папку. Жінка, дружина повинна бути хазяйкою, рукодільницею. Учитель з Кіровограда Віктор Безсмертний нагадує, що газета стане популярнішою, коли проводитиме футбольні (або інші спортивні) конкурси. А ще Віктор пропонує друкувати кросворди, чайворди, головоломки і поза спеціальними конкурсами.

Хочеться процитувати

ще два уривки з анкет. Іван Чорноіван: «Цього року вашій (і нашій) газеті виповнюється 45 років. Бажаю журналістам доброго здоров'я, патхенія і нових творчих успіхів». Без підпису: «Я, учениця дев'ятого класу, підписую «Молодий комунар» вдома — часто пересчитую улюблені матеріали».

Що може бути приємнішим від цих рядків? Редакція прагнучи не втрачати цього довіря читачів. Відділ листів і масової роботи «Молодого комунара».

АНКЕТА ЧИТАЧА «МК»

Дорогий читачу!

До кінця передплатної кампанії залишається півтора місяця. «Молодий комунар» чекає твоїх листів — поділись із нами враженнями про цього річну газету, дай відповідь на запропоновані питання.

1. Який рік ти передплачуєш «Молодий комунар»?
2. Які публікації «МК» тобі запам'яталися? Якщо забув автора чи назву матеріалу, згадай хоча б суть.
3. Як ти вважаєш: чи достатньою мірою газета відповідала на питання, які хвилюють молодь?
4. Про що б ти хотів прочитати в газеті?
5. Міг би, на твою думку, «Молодий комунар» стати серед молоді популярнішим, ніж є? Якщо так, то підкажи, які розділи, рубрики слід запровадити?
6. Чи задовольняє тебе тематична сторінка «Клуб молоді сім'ї»? Чому?
7. Твої пропозиції щодо суботніх номерів «Молодого комунара».
8. З якими відомими людьми Кіровоградщини ти хотів би зустрітись на сторінках газети?

Коротко про себе:

Вік _____

Професія _____

При бажанні можеш вказати свої прізвище, ім'я та по батькові _____

Заповнену анкету виірж і надішли в редакцію. Якщо ти хочеш ще щось додати — просимо. Можеш відповідати на окремому аркуші паперу. «Молодий комунар» заздалегідь дякує тобі за участь в анкетуванні.

Члени комсомольсько-молодіжного колективу п'ятого цеху Кіровоградського швейного об'єднання наполегливо працюють над удосконаленням своєї професійної майстерності. Це обумовлює постійне виконання зятних соціалістичних зобов'язань. Цьому сприяють і особисті комплексні плани, виконання яких контролюється в процесі виробництва, обговорюється на колективних зборах.

Нині КМК готується до занять у школі комсомольського політнавчання. Секретар цехової партійної організації Ніна Дерев'яно та пропагандист Тамара Богма вчасно потурбувалися про підготовку наочності, місця занять, комплектування слухачів. У цьому навчальному році вони будуть вивчати курс «Соціалістичний спосіб життя і молоді». Староста групи групкомсорг Віра Чавиніна вже підготувала потрібну документацию.

На знімку: Віра ЧАВИНІНА, Ніна ДЕРЕВ'ЯНО, Тамара БОГМА обговорюють деталі першого заняття в новому навчальному році.

Фото М. САВЕННА.

РЕПОРТЕР

ГОСТІ

З

ТОЛБУХІНА

до пам'ятників В. І. Леніну та воїнам Радянської Армії, полеглих у боях з фашистами у роки Великої Вітчизняної війни.

Н. КРАМАРЕНКО,
референт БММТ «Супутник».

КІНОМИТЦЕВІ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

Напередодні святкування 40-річчя визволення Болгарії від німецько-фашистських загарбників та перемоги в цій країні соціалістичної революції на Кіровоградчину прибула група представників виробничого підприємства «Добруджанська мебел» з Толбукіна. Гостей з братньої країни на нашій землі чекають зустрічі з робітниками спортивного підприємства — Кіровоградського меблевого комбінату, участь у концертах художньої самодіяльності, відвідування всесоюзних змагань з мотокросу.

Побувають представники болгарської делегації в історичних місцях нашої області. Сьогодні гості з Толбукіна поспадуть кати

в вересня у кінотеатрі «Мир» відбудеться вечір, присвячений 90-річчю з дня народження О. П. Довженка. З бесідою про творчість видатного радянського кіномитця виступив перед учасниками вечора ректор Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна О. Є. Поляруш. Огляд літератури про творчість О. П. Довженка зробила С. А. Хомренко, працівник відділу мистецтва обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської. На закінчення був показаний фільм «Земля».

Л. ІВАНЦОВА,
бібліотекар відділу мистецтва обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської.

ЦЕ НЕВЕЛИЧКЕ село притулилося обіч траси з Новоархангельська на Умань. Але потопає воно в зелені садків. І обов'язково в кожному дворі у дні бабинею літа багрянють на калинових кущах кетяги. В інший час їх теж можна уздріти — правда, намальованими — на склі вікон, на білих стінах хат. Про калину можна почути і в піснях фольклорного ансамблю «Калина» — не даремно обрали аматори для свого колективу саме таку назву.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

ПІСЕННЕ ПАГІЛЛЯ

У номері газети за 30 серпня ми розповідали, як цікаво проводять своє дозвілля хлопці та дівчата села Краснопілля Головатівського району. Зокрема, йшлося про те, що й самі вони нічого нічого не зробили для того, аби жили цікавіше. Може, просто не задумувалися над цим? Сподіваємося, що сьогоднішня наша розповідь про фольклорний ансамбль «Калина» — переможця муніципального огляду фольклорних ансамблів області — підкаже і молодим краснопільцям шлях до вирішення їхніх проблем.

«КАЛИНИ»

...Ой прийшли дівчата
На ту долину
Та й стали пам'яті
Червону калину...

Це строфа з пісні про славу солдатську, яку виконує ансамбль — виконує, зважте, в традиційному для українського народного мелосу ключі. Але пісня ця прийшла до нас не з сивої давнини. Слова її написала учасниця ансамблю Галина Зборівська, а мелодію придумали учасники ансамблю гуртом. Співаєтьс я цей надзвичайно душевний і сповнений високого почуття пісню про солдата, який «за рідну землю у бою загинув», про пам'ять «зроду, яка житиме в віках». Учасники «Калини» присвятили цю та інші свої роботи 40-річчю Великої Перемоги радянського народу над німецько-фашистськими загарбниками.

— 40 чоловік із нашого села, — розповідає завідувач Станіславівським сільським клубом і художній керівник ансамблю Лариса Пастушенко, — не повернулося до рідних домів із фронтів Великої Вітчизняної. У нашому клубі є ціла галерея їхніх фотопортретів. Завжди полум'яніють живі квіти біля пам'ятника радянським воїнам у сквері в центрі села. А ми співаємо про них у піснях.

РЕПЕРТУАР «Калини» не обмежується лише цією тематикою. Чотири десятки пісень (сім з них склали учасники ансамблю) співають і показують учасники. Так, так, саме показують — і в цьому елементі театралізації проявляють не менше агадки, смаку, ніж у словах та мелодії. А на тому обласному огляді, про який ми згадувалися тут, показали ціле весілля.

— Тепер, згадуючи про часи, коли у нас не було ансамблю, — каже Лариса Якимівна, — ми дивуємося, як жили без нього.

А появився ансамбль три роки тому. Тоді з села поїхав молодий завідувачий клубом, а на його місце очолює спеціалістів не знаходилося — що й ка-

зати, село невеличке, далеко від райцентру молоді мало. А Лариса Пастушенко, яка й без спеціальної освіти, а згодилася попрацювати завклубом. Воно було завжди активною учасницею художньої самодіяльності Мала хороша пам'ять на пісні — од старих людей їх чула, чимало рідкісних пісень вивчила на Кубані, де жила довгий час і де українська пісня теж у великій пошані. А потім, вона й декламатор — теж в самодіяльності навчилася,

Літні місяці — чорні часи для тих жителів лондонського району Тауер-Хамлетс, чия шкіра не така білосніжна, як у

сусідів. З початком шкільних канікул общину вихідців із Азії захлюстувє хвиля расової ненависті, що йде від учнів.

ЗАЛІЗНІ ПРУТИ І «ЗАЛІЗНА» ЛОГІКА

Останній день зав'язати. На першій чотирнадцятирічній Макітх Міах і його товариш вийшли зі школи, щоб поспішати. За роком їх сесіяні п'ятнадцять парубків із «національного френту» — крайньої праві профашистської організації. Серед білого для пішли у хід кулаки. Коли Макітх втратив свідомість, його довго штурхали, а потім лежачого двічі вдарили ножем. Його товариш зумів вирватися і прибіг у школу. Учителі вирішили в цю справу не втручатися...

Не втручалися вони і трьома тижнями раніше, коли банда із сорока чоловік напала на гробові школярів зі смаглявою

шкірою, один з яких був побитий залізними прутами. Поліція за прикладом учителів навіть не складала офіційного протоколу.

Як правило, вона дає зрозуміти, що у випадках расових конфліктів її діло — сторона. Та молоді бандити чудово розбираються, на чому вона бої. З року в рік невтручання поліції переконує їх у вседозволеності.

Сьогодні діяльність англійських расистів набула зловісних масштабів. Та власті, судячи з усього, не дуже ним стурбовані. Куди небезпечніші, на їх погляд, винюги англійських гірників...

На вулиці Брік-Лейн вивіски арабською мовою

можна зустріти так само часто, як і англійською. Раніше вулиця була по-східному гамірливою. Тепер тут уже немає колишнього багатолюддя. Жінки перестали виходити на вулицю від страху, що в них кинуть цеглиною, сигарою чи електролампочкою. Діти намагаються поменше виглядати за двері, знаючи, що на них можуть напастись расисти. У чоловіків стріляють із духових рушниць, спускають на них собак, погрожують пожемою і кінками. Залишатися вдома їх примушує і побоювання за безпеку сім'ї. Часто фортеця чужого дому береється фашистськими молодчиками штурмом. Матрац, що горить на ганку у «казата», змія, опущена в поштову скриньку, камінь,

ських угруповань, також контролюється з фешенебельної частини Лондона. Хто винен, що «кількість учнів у твоєму класі все збільшується, а якість навчання все погіршується? Винен твій однокласник-інду. Хто винен, що місце професійного навчання стає все менше, а вартість їх дедалі зростає? Твій сусід-араб. Хто винен, що тобі не знайти роботу? Твій суперник-африканець. Хто винен, що в тебе немає майбутнього? Твій ворог — іммігрант!

Розрахунок типово фашистський: там, де немає через молодість соціального досвіду, там, де класова свідомість має нестійку, демоногія має велику силу. А потім із дезорієнтованих хлопчаків виростає покоління конформістів.

УВАГА: НЕОФАШИЗМ!

нездатних робити власні висновки, готових виконувати будь-які накази.

І ось уже на ті ж самі вулицьки, де з фашистською символікою гралися навіні бунтарі панки, виходять акуратні хулігани, щоб написати на стіні букви «нф», щоб на практиці зрозуміти огидну науку фашизму, думаючи, що тим самим вони відстоюють своє право на майбутнє.

...Сьогодні жителі Брік-Лейн знову не будуть спати спокійно. На стінах їх будинків літери «нф». «Національний фронт». Неофашизм.

А. НАЗАРОВ.
(АФН).

З ТЕЛЕ-
ТАЙПНОЇ
СТРІЧКИ
ТАРС

ЖИТТЯ МОЛОДІ ЗА РУБЕЖЕМ

ГАВАНА. На Кубі 3 вересня почався новий навчальний рік. Близько 3 млн. 250 тис. дітей, підлітків і дорослих, тобто майже третина населення республіки, прийшли в школи, технікуми і вузи.

Вперше відчинили двері більше трьох десятків нових середніх шкіл. Головна увага приділяється дальшому розвитку шкіл-інтернатів, в яких сьогодні навчається понад 375 тис. учнів.

В країні, де до революції величезна більшість населення була неписьменною, пише газета «Хувентуд Републьда», тепер розгорнуто «битву за дев'ятий клас» — рух за те, щоб кожен громадянин республіки мав як мінімум 9-річну освіту.

ВІДЕНЬ. З рішучим протестом проти створення в місті Лінці «Клубу націонал-соціалістської молоді» виступила Організація комуністичної молоді землі Верхня Австрія.

Поява такого клубу в одному з найбільших міст Австрії, говорить в заяві цієї організації, — це одне свідчення активізації діяльності «норичевих». Неонацисти відкрито проголошують фашистські лозунги, розповсюджують літературу, в якій пропагуються людиноненавистницькі ідеї. Комуністична молодь землі Верхня Австрія, підкреслюється в документі, вимагає від властей дійової заборони на створення нових і розпуску вже діючих в країні неонацистських організацій.

У молоді входить у моду танання на скейті. Новий вид спорту, відпочинку й розваги уже знайшов собі немало прихильників серед юнаків і дівчат Угорщини. Ця фотографія зроблена на будапештській площі Героїв, де в один із поганих днів своє «вміння і спритність продемонстрували ентузіасти роликової дошки.

Фото МТІ — ТАРС.

Перед вами рідкісний представник численного сімейства плазунів — плацоноса ящірка. Мешкає вона на Австралійському континенті і на Новій Гвінеї, досягаючи до сімдесяти сантиметрів у довжину. Спосіб життя ящірки вивчений досить слабо, однак добре відома одна досить характерна риса її поведінки: при нападі більш сильною хижанка чи при якійсь іншій небезпеці вона стає на задні лапи, і, зайнявши грізну позу, роздуває у вигляді напуюшона шийні складки шкіри. Якщо цей засіб заплянування чомусь не справляє потрібного враження на противника, ящірка рятуються стрімкою втечею.

Одним оцей зміном, розповсюджений агентством Кіодо, зроблений не на батьківщині ящірки, а в... найбільшому токійському універмазі для привабливості уваги покупців Рептілії дуже популярні в Японії і користуються великим попитом у колекціонерів екзотичної фауни. Але справжній рептилійний бум почався в японських містах після показу по телебаченню телесеріалу, де «головним героєм» є гігантський ящір. Саме пристрасть японського обивателя до сенсації й вирішили використати господарі універмагу, придбавши за великі гроші в Новій Гвінеї чотирьох плацоносних ящірок.

Фото Кіодо — ТАРС.

ЗАРУБІЖНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

СЛІДИ СТАРОДАВНЬОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

На одному з безлюдних островів Мальдівського архіпелагу в Індійському океані руїни споруд до цього часу невідомої високорозвинутої цивілізації знайшов відомий норвезький дослідник Тур Хейердал. Виявлені на каменних плитах ієрогліфи схожі на писемність цивілізації, що існувала в долині Інду (на території нинішньої Індії і Пакистану) близько 2000 років до н. е.

ЯК ОБНОВИТИ КНИГИ!

У бібліотеці канадського міста Калгарі після прориву водопроводу унікальні книги і рукописи так промокли, що їм загрозувала загибель. Один із співробітників бібліотеки порадив покласти їх у холодинку, а потім просушити у вакуумі (так роблять у консервній промисловості). Після цієї процедури книги стали ще кращими, ніж були.

«СОБАЧІ» МІЛЬЙОНИ

Ветеринарний факультет університету штату Алабама (США) одержав 12 мільйонів спадку. Це гроші померлої 1968 року мільйонерки Елеонори Річ. Вона доручила вченим турботу про своїх 150 собак і заповіла все своє добро, якщо хоч одна з них проживе 20 років. Учені доклали всіх зусиль, щоб остання улюбленця Річ «протягла» цей строк...

МОТОКРОС,
МОТОКРОС,
МОТОКРОС!

Запрошує Завадівка

Сьогодні і завтра на завадівській трасі в Кіровограді триватимуть фінальні поєдинки чемпіонату країни з мотокросу. На старті вийдуть спортсмени, котрі змагатимуться у класах мотоциклів з об'ємом двигуна 125 кубічних сантиметрів. А юніори і жінки, виступивши на мотоциклах цього ж класу, демонструватимуть свою майстерність разом з чоловіками у класах машин 250 кубічних сантиметрів. Гонщики-чоловіки долатимуть дистанцію на мотоциклах класу 350 і 500 кубічних сантиметрів.

У складі збірної України на завадівській трасі виступлять кіровоградські майстри спорту Олександр Костира, Клавдія Нижник та кандидат у майстри Петро Стасюк.

ВІКТОРИНА «МК»

Уболівальників, що будуть присутніми на фінальних поєдинках чемпіонату країни з мотокросу, прихильників цього захоплюючого виду спорту, всіх читачів нашої газети запрошуємо взяти участь у нашій вікторині.

1. Коли вперше Завадівка приймала найсильніших гонщиків країни?

2. Коли і хто з кіровоградців мав найвище сходження на всесоюзних турнірах з мотокросу?

3. Хто переміг на цьогорічному чемпіонаті України з мотокросу? Де і як він проходив?

4. Назвіть імена чемпіонів цьогорічного чемпіонату Радянського Союзу, які виступили у класах машин 650 і 1000 кубічних сантиметрів.

Той, хто дасть найбільш вичерпну відповідь на запитання нашої вікторини, отримає спеціальний приз «Молодой комунар» і річну передплату на газету.

Відповіді надсилайте на адресу редакції.

ФУТБОЛ

«ЗІРКА» —

«ДЕСНА» — 3:1

Позавчора на кіровоградському стадіоні «Зірка» відбувся черговий матч всесоюзного фінального турніру серед команд Б-1 української зони. «Зірка» приймала «Десну» з Чернігова. З перших хвилин зустрічі наші земляки показали планомірний штурм воріт гостей, який увінчався трьома голами (автори: Ігор Черненко — 2 м'ячі, на 2 і 78 хвилин гри; Валерій Самофалов — 52 хв.). Гості відповіли лише одним голом.

А 11 вересня кіровоградська «Зірка» на своєму стадіоні проведе міжнародний товариський матч із збіркою командою Гвінеї Бісау. Наші гості представляють молоді республіку із Західної Африки.

Цей матч буде 30-м в історії міжнародних зустрічей кіровоградців.

У ЖЕ другу годину вони йшли перелісками, не відпочиваючи. Привал вирішили зробити на березі Кражатне. За сосновим гаєм зблиснула срібна смужка річки, і школярі прискорили ходу.

— Міст, дивіться, он міст! — лунали дитячі голоси.

Керівник загону червоних слідопитів Павло Максимович Фролов мовив:

— Оце і є те місце, де сорок літ тому кипів запеклий бій. Гітлерівці замінювали міст через Кражатне і хотіли підірвати його, щоб перешкодити радянським військам розширити прорив. Та їм не дали цього зробити танкісти під командуванням лейтенанта Дмитра Яремчука...

За два тижні до цього походу старшокласники Вільнюської десятирічки № 27 написали лист на Україну, в село Станіславове, де народився герой. Відповів їм місцевий краєзнавець ветеран Великої Вітчизняної війни І. Т. Нечипорук. Розповів про село, про буряковода Леоніда Татчука, згадав про партизанів генерал-майора Наумова, які вступили тут, за Станіславовим, у нерівний бій із гітлерівцями. А потім — про кімнату бойової слави, де створена експозиція з матеріалами про Героя Радянського Союзу Дмитра Онуфрійовича Яремчука.

ГЕНЕРАЛ П. Г. Чанчібадзе отримав наказ І. Х. Баграмяна: треба було зробити все, аби тільки врятувати міст через річку Кражатне, закріпити біля містечка Кельме. Ним підуть радянські війська.

Комбриг Ермаков викликав лейтенанта Яремчука. — Вам належить провратись у тил ворога трьома тридцятьчетвірками, зайняти позиції на лівому і правому березі і вистояти. Вистояти, поки не підійдуть основні сили. Як, що фашисти підірвуть міст, нашу техніку до Кельме переправити буде важко. В дорогу — негайно. З вами автоматники капітана М'ясникова.

— Хто ще з командирів-танкістів?

— Лейтенанти Князев і Марчук.

...Кілька кілометрів промчали без особливих перешкод. Та ось попереду

МІСТ БРАТІВ

хрестовини рейок і загороди колючого дроту. За ними могло бути містечко. Група автоматників і мінерів на чолі з сержантом Бик'яновим, залишивши танки, поповзла назустріч зблискам вогню. По трьох тридцятьчетвірках гітлерівці вдарили бронебійними. Але сталеві велетні стояли неушкодженими. Товста броня, встановлена під великим нахилом, мала велику протиснарядну стійкість. Механік-водій і кулеметник, заряджаючий і командир танка — члени екіпажу кожного Т-34 — вичікували. І коли Бик'янов доповів, що шлях попереду розмінований, рушили далі.

Прорвалися через одну оборонну лінію, здолали другу. Прорив був таким раптовим, що гітлерівці покидали в паніці міст, бігли до містечка. Автоматники Якова М'ясникова відтіснили їх за кам'яну стіну, звідки на наших воїнів сипав вогнем дзот. А сержант Сабір Бик'янов із старшиною Артемом Плисенком уже спускалися під міст, щоб знайти пакети з вибухівкою. Обережно зрізали їх. Роз'єдали проводи...

Надворі світало. Ворожі автоматники кинулись до пагорба, де стояв танк

перший! Як тримаєтесь, лейтенанте?

— Відбили дванадцять атак. Двоє десантників загинуло. Четверо поранено. Міст наш. Хочу повернутися до Марчука і Князєва... Але ні, вже не встигну... Від лісу до нас сунуть «фердинанди».

— Зрозуміло. Вас прикриють артилеристи.

І недовзі перед німецькими танками виросла стіна диму й вогню.

— Вас не зачепило? — знову почув голос П. Г. Чанчібадзе:

— Ні, я вже на посту. Дайте ще вогню.

І коли тридцятьчетвірки зайняли рубіж на правому березі, небо стало темним — «говорили» радянська артилерія. Лівий берег палав.

Гітлерівці за всяку ціну намагалися пробитись до мосту, вважаючи, що там залишилась вибухівка, треба тільки з'єднати провід. Але автоматники М'ясникова не пустили їх туди. Тепер становище змінилось на користь радянських воїнів. З одного боку міст прикривали три танки, а на протилежний берег сипалися снаряди наших далекобійних. І тоді фашисти всі сили кинули на те, щоб знищити тридцятьчетвірки. Оточували їх...

Старшина Тесля поповз до автоматників М'ясникова.

— Всі — в підвал. Лейтенант Яремчук викликав вогонь артилерії на цей берег!

— Невже прямо на себе?

— Все залежить від майстерності гармашів...

На березі Кражатне з'явився танк підполковника Ермакова. Всі кинулись до нього.

— Завдання виконано!

відрапортував Яремчук. І подивився на міст. На міст своїх братів, з якими дванадцять годин утримував його...

Наступного дня вранці вони вже слухали повідомлення «Радінформбюро»: «Учора, 6 жовтня, після напружених боїв війська Першого Прибалтійського фронту визволили містечко Кельме».

Командир 89-ї танкової бригади 2-ї гвардійської армії підполковник Ермаков представляв до високої нагороди командира роти танків Т-34: «Лейтенант Яремчук Д. О., виконуючи спеціальне завдання командуючого армією, в ніч з 5 на 6 жовтня 1944 року, уміло використовуючи складність місцевості, силу і потужність вогню танків пробився в тил ворога. Діючи сміливо, рішуче, увірвався в його бойову колону, знищив 5 тягачів із гарматами, 4 польових гармати, 4 міномети, 3 зенітних установки і до 50 солдатів та офіцерів. В цю ніч проник у містечко Кельме, захопив міст через річку Кражатне, майстерно побудував оборону, протягом 12 годин відбивав жорстокі атаки противника, який намагався завладати мостом. Цим самим Д. О. Яремчук забезпечив прорив переднього краю противника і дав можливість нашим військам швидко ввійти в прорив...».

ЧЕРВОНІ слідопити Вільнюса під керівництвом краєзнавця П. М. Фролова зібрили чимало матеріалів про визволителів рідного краю. Тепер у середній школі № 27 відкрито музей. На видному місці — портрет Героя Радянського Союзу Дмитра Яремчука, який уже після війни трагічно загинув. Поруч листи з українського села Станіславове. Тут же фотознімок, зроблений під час однієї з подорожей до Кельме. Під ним напис: «Міст братів».

М. ШЕВЧУК.

м. Вільнюс — село Станіславове Ульяновського району.

На знімках: Герой Радянського Союзу Д. О. ЯРЕМЧУК; міст через річку Кражатне, який врятували радянські танкісти.

НА «ЯВАХ» — ДО КРАСНОДОНА

23 дні були в дорозі молоді робітники Світловодська, здійснюючи мотопробіг, присвячений 40-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників. Очолював загін мотоциклістів шойно звільнений у запас сержант Ігор Петренко. Серед учасників мотопробігу кращі спортсмени дтсаафівської організації комбінату твердих сплавів та тугоплавких металів Вячеслав Янченко та Петро Сулим. П'ять тисяч кілометрів подолали світловодські комсомольці. Вони привезли фотографії і рукописні ма-

теріали про подвиг молодого гвардійця, героя Н. Воросійська, Аджимушка. Своїм товаришам по роботі юнаки розповіли про зустрічі з майбутніми військовими моряками, які здобувають професію в навчальному загоні імені адмірала П. С. Олександровського. Тут світловодцям показали діараму дзоту № 11, де в грудні 1941-го відбувалися атаки гітлерівців героїв Севастополя. Серед них наш земляк — комсомолец із села Омелянівка Онуфрійського району Олексій Калюжний, який перед смертю написав кров'ю священну клятву на вірність Батьківщині. Її й тепер зачитують на всіх кораблях Чорноморського флоту, коли молоде поповнення приймає присягу.

Наш кор.

Жоржини, мальви, тюльпани, хризантеми, піонів красуються біля хати Ганни Михайлівни Коновченко, котра живе по вулиці Чкалова в селищі Павлиш Онуфрійського району. Посадила їх Ганна Михайлівна разом із своїм чоловіком Іваном Явтуховичем та дочками Оленою і Вірою.

Справляють у селі весілля — Ганна Михайлівна несе квіти молодяткам. Ідуть діти до школи, і жінка спішить до хвіртки:

— Передайте оці рожеві та білі своїм учителям, — говорить, милуючись хлопчиками і дівчатками. — І фронтовикам, з якими зустрічаєтесь.

ЖОРЖИНИ ДЛЯ ВНУКІВ

А це вже самі школярі прийшли на її обійстя, щоб допомогти зібрати картоплю. Коли справились з роботою, Ганна Михайлівна, вручаючи кожному букетик, мовила:

— Занесіть на солдатські могили.

І лягали хризантеми на плити, що встановлені на могилах кременчуцького комсомольця Костянтина Омеляченка, котрий у лис-

топаді 1943-го повторив подвиг Олександра Матросова. Красуються вони біля пам'ятника, що встановлений на честь загиблих 252 героїв-земляків.

— Прийдете до мене ранньої весни, — часто нагадує дітям жінка, яка зазнала горя в роки воєнного пихоліття. — Разом посадимо квіти біля братської могили визволителів нашого селища.

Наш кор.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у п'ятницю, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 04247.

Обсяг 0,5 листів арк.

Індекс 81103.

Зам. № 478. Тираж 55400.